HORIA SIMA

CRIZA LUMII LIBERE

INTRODUCERE

După moartea lui Stalin, tema preferată de presa occidentală, abordată cu satisfacție evidentă, a fost criza imperiului comunist. Experții în probleme sovietice asigurau că amenințarea comunistă va fi rezolvată mai ușor decât ne imaginam, prin dezintegrarea internă a Uniunii Sovietice, din cauza evenimentelor și problemelor proprii: criză de conducere, criză economică, criză în armată, criză în relațiile cu China, criză în legăturile cu statele satelit... Un regim asediat de atâtea dificultăți nu poate avea o viață lungă.

Cu toate acestea, criza nu este întotdeauna un indiciu prevestitor al prăbușirii unui sistem politic. Există și o criză de dezvoltare și adaptare, care nu pune în pericol supraviețuirea sa. Dacă experții în problemele Uniunii Sovietice și-au bazat evaluările pe simptome de importanță secundară, fără îndoială că diagnosticul nu a fost corect.

În plus, s-a întâmplat recent ceva ce a zdruncinat speculațiile acestor experți. Tocmai când se proclama cu cea mai mare intensitate criza Uniunii Sovietice, aceasta a obținut succese semnificative în aproape toate domeniile: științific, tehnic, propagandistic și politic. Comunismul nu a fost niciodată mai viguros și mai expansiv ca în ultimii doi ani. Occidentul este supus unei presiuni concentrice: în Asia, Africa și America de Sud, nemulțumirea față de puterile occidentale a luat forme explozive.

Singurul aspect pozitiv pentru Occident din seria de crize care a zguduit Uniunea Sovietică – după moartea lui Stalin – a fost revoluția ungară. Însă această revoluție nu a constituit propriu-zis o stare de criză; a fost doar expresia stării de insurgență permanentă care caracterizează situația internă a imperiului sovietic. De la fondarea acestui imperiu și până în prezent, el a trebuit să suporte zeci de revolte, care s-au încheiat în totalitate în același mod: reprimate în sânge. Pentru conducătorii Uniunii Sovietice, răzvrătirile populare sunt un fenomen obișnuit. Ele sunt o reacție previzibilă, nu îi surprind și sunt pregătiți să le înăbușe. Doar cu ajutor extern, revoluția ungară ar fi putut să devină o catastrofă pentru bolșevici. Dar revoluțiile care izbucnesc în izolare, împotriva tiraniei comuniste, rămân pentru moment doar reacții locale.

În loc să exagereze dificultățile interne ale Uniunii Sovietice, alimentând speranțe nerealiste în rândul popoarelor, cei responsabili cu orientarea opiniei publice ar servi mai bine lumea liberă concentrându-se pe dezordinea din interiorul propriilor frontiere și cerând măsuri pentru eliminarea acesteia.

În realitate, criza lumii libere este mult mai gravă decât criza comunismului mondial. Procesul de descompunere se extinde rapid în Occident, nu atât din cauze naturale, cât mai ales pentru că este întreținut și stimulat continuu de forțele subversive ale comunismului. Dificultățile cu care se confruntă statele libere sunt exploatate sistematic de comandamentul revoluției comuniste. În spatele „cortinei de fier”, Uniunea Sovietică profită de faptul că trebuie să lupte doar cu

propriile crize, fără să aibă pe cineva care să le transforme în arme împotriva regimului. Occidentul lipsește din această „război rece”.

Situația Occidentului este atât de gravă încât, dacă nu se produce o reacție energică cât mai curând, capitularea lumii libere este inevitabilă. Imaginea veche a unei lumi împărțite în două blocuri, a căror separare s-ar prelungi indefinit datorită unui echilibru de forțe, permițând generației actuale să se bucure de prosperitatea unei economii înfloritoare, s-a destrămat. Pericolul comunist nu s-a oprit la „cortina de fier” – așa cum sperau cei care și-au pierdut interesul pentru soarta popoarelor asuprite – ci a invadat spațiul lumii libere, amenințând existența fiecărei națiuni, a fiecărui cămin și a fiecărui om.

Occidentul se află într-o situație similară cu cea a Spaniei în vara anului 1936. Ora deciziei se apropie. Și aceasta poate fi concepută în două moduri: fie printr-un război preventiv, fie printr-o contrarevoluție. Prin contrarevoluție înțelegem o mobilizare masivă a tuturor resurselor pe frontul „războiului rece” pentru a lupta împotriva comunismului, oriunde acesta apare, ducând această bătălie chiar și dincolo de „cortina de fier”.

Negocieri? Da, dar numai atunci când inamicul nu mai reprezintă un pericol pentru nimeni. În circumstanțele actuale, negocierea ar fi cel mai inoportun și periculos lucru pentru interesele lumii libere. Acordurile bazate pe coexistență nu ar face decât să grăbească înfrângerea Occidentului. Comunismul se află în plin proces de dezvoltare a forțelor sale pe toate meridianele globului, iar singurul răspuns posibil este contraatacul.

13 iunie 1958

SUMAR

1945-1958

TREISPREZECE ANI DE CAPITULĂRI

1. Propagatorii confuziilor
2. Lumea este în război
3. Tensiunea internațională
4. A existat vreo schimbare în esența comunismului?
5. Profețiile false
6. Hrușciov pregătește lovitura finală
7. Coexistența pașnică
8. Anestezierea victimei
9. America este vulnerabilă
10. Politica sinuciderii
11. Guvernul mondial

ORA DECIZIEI

12. Strategia globală
13. Eșecul politicii defensive
14. La ce folosește înarmarea?
15. Ajutorul economic
16. Anticolonialismul și America
17. Mai există creștini în Occident?
18. Teroarea atomică
19. Neutralizarea Europei
20. Farsa „războiului rece”
21. Pacea totală
22. Ofensiva în „războiul rece”
23. Obiective și mijloace
24. Centrul de greutate al bătăliei
25. Conferință la nivel înalt
26. Responsabilitatea marilor puteri
27. Ordinea internațională

28. Pacea Anticristului

1. Propagatorii confuziilor

Lumea liberă este astăzi încurcată într-un haos de raționamente politice false. Instituțiile a căror misiune este de a orienta opinia publică s-au transformat în surse de dezinformare. Comentariile asupra evenimentelor deformează adesea realitatea. Cele mai absurde contradicții umplu presa. Nu este neobișnuit să vezi un autor susținând, într-un interval scurt, opinii diametral opuse pe aceeași problemă. Ce este adevărat azi, mâine nu mai este. Orientarea corectă a cititorului în domeniul vieții publice a fost abandonată în favoarea reportajului senzaționalist. Nu mai există un criteriu obiectiv pentru evaluarea informațiilor. Se ia în considerare doar importanța de moment. Fenomenele politice clare în sine sunt complicate prin interpretări confuze. Se pare, adesea, că tot ceea ce se publică este intenționat selectat pentru a deforma și ascunde faptele.

Este esențial, pentru a orienta opinia publică, să se manevreze corect anumite noțiuni fundamentale. Este extrem de dăunător ca acești factori indispensabili pentru orice raționament politic să fie profund alterati. Dacă principiile unei politici sănătoase sunt distorsionate, atunci nici linia de demarcație între lumea liberă și comunism nu mai poate fi stabilită. În astfel de condiții, lupta este inevitabil haotică.

De unde vine confuzia care domnește astăzi în opinia publică? Este rezultatul unei epuizări a spiritului occidental? A ajuns lumea occidentală într-o asemenea stare de degradare încât inteligența sa superioară nu mai este utilă?

Deoarece ultima întrebare are mai degrabă un caracter filosofic, nu vom încerca să răspundem într-o lucrare destinată unei analize politice. Fenomenul principal care ne atrage atenția este că această confuzie a opiniei publice își are sursa, în special, în cele mai înalte sfere ale societății, adică tocmai în medii unde interesul pentru viitorul națiunilor ar fi trebuit să fie păstrat în cea mai autentică formă.

Această dezorientare politică nu este pur și simplu întâmplătoare. Lumea occidentală este infestată de nenumărați agenți ai conspirației comuniste, cărora Moscova le-a atribuit misiunea de a semăna confuzie, atât printre lideri, cât și în rândul maselor, folosind toate resursele de propagandă oferite de tehnica publicitară modernă.

Scopul celor care promovează confuzia este acela de a torpila necesarul proces de cristalizare a unei opinii publice conștiente de pericolul comunist și, prin urmare, hotărâtă să îl combată prin toate mijloacele morale și materiale pe care lumea liberă le deține.

2. Lumea este în război

Una dintre cele mai răspândite erori din lumea liberă este ideea că războiul s-a încheiat pe 8 mai 1945, odată cu capitularea Germaniei, și că de atunci națiunile trăiesc într-o perioadă de pace. Nimic mai fals și mai dăunător pentru viitorul lumii libere. Al Treilea Război Mondial a început în timpul colaborării militare dintre puterile occidentale aliate și sovietici.

Poate părea ciudat să vorbim despre război atunci când nu vedem armate luptându-se. Este adevărat că nu există fronturi de luptă, soldații nu sunt în tranșee și nu se aud tunuri bubuind, ca în războaiele din trecut. De asemenea, este adevărat că nu există un război în formele sale tradiționale. Nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de aceste aparențe. Trebuie să recunoaștem că trăim sub efectele unui alt tip de război, numit „război rece".

Consecințele sale nu sunt diferite de cele ale unui război purtat cu arme clasice. Occidentalii au suferit pierderi mari ca urmare a „războiului rece". Teritorii vaste și sute de milioane de oameni au căzut sub dominația comuniștilor. Ar fi absurd să negăm existența războiului, când semnele desfășurării acestuia sunt evidente pentru toată lumea. Caracterul său specific și formele sale insolite de manifestare nu justifică negarea existenței sale. O grevă în Franța, atacurile unor bande armate în Ifni, ajutorul economic oferit de Kremlin unei țări libere, un caz de spionaj în Statele Unite sunt doar câteva dintre numeroasele elemente constitutive ale acestui tip de război. Nu este ușor să localizăm fronturile „războiului rece", deoarece acesta se manifestă sub cele mai diverse și neașteptate forme. Forțele care se confruntă acționează bine ascunse, iar uneori doar câte o izbucnire indică rezultatele muncii lor subterane.

Cu toate acestea, lumea liberă refuză să recunoască realitatea „războiului rece" și preferă să trăiască sub iluzia unui viitor fericit. Toate activitățile sale sunt dominate de convingerea că pacea este un fapt realizat. Popoarele sunt hrănite cu speranța unui nivel de trai tot mai ridicat. Febra industrializării a cuprins toate națiunile libere. În cursa pentru profit și bunăstare, indivizii au pierdut simțul realității. Nu mai percep pericolul iminent. Când li se vorbește generației actuale despre amenințarea comunistă, despre scopurile Moscovei și despre vasta manevră desfășurată de sovietici pentru a strangula lumea liberă, ai impresia că li se povestesc lucruri anacronice, depășite.

Unul dintre cele mai mari succese ale propagandei comuniste a fost îndreptarea preocupărilor lumii actuale spre materialism. Interesele individuale sunt exagerate până în punctul în care stinge interesul pentru problemele publice. Individul occidental a devenit un excelent producător și un mare consumator de bunuri, dar nu mai este un cetățean. Dacă ar face efortul sănătos de a privi dincolo de orizontul cotidian, s-ar înfiora de ceea ce ar vedea și de ceea ce îl așteaptă. Dacă nu se trezește la timp, armatele întunericului, care se pregătesc pentru atacul final asupra lumii libere, vor face ca soarta sa să nu fie diferită de cea a sclavilor Moscovei.

3. Tensiunea internațională

La fel de lipsit de logică, Occidentul abordează problema „tensiunii internaționale". Națiunile sunt îngrozite de perspectiva unui război atomic: „Trebuie găsite căi și mijloace – susțin înțelepții Occidentului – pentru a diminua tensiunea internațională și a așeza, treptat, bazele unei păci durabile între națiuni. Omenirea nu poate trăi mereu sub teroarea pericolului de război. Dacă tensiunea actuală continuă, singura ieșire va fi o catastrofă".

Acești înțelepți nu se obosesc să investigheze adevărata origine a tensiunii actuale. Se mulțumesc să constate existența ei: „Există o stare de tensiune internațională și, pentru binele lumii întregi, este necesar să fie eliminată cât mai repede".

A pune problema astfel înseamnă a porni de la o premisă falsă. Tensiunea de astăzi este rezultatul unor fapte anterioare. Nu se poate elimina efectul fără a elimina cauza. Cauza care a provocat actuala tensiune internațională este, după cum toată lumea știe, comunismul mondial. Scopul conspirației comuniste este dominarea lumii. Dacă nu ar exista imperialismul comunist, nu s-ar fi produs separarea lumii în două blocuri și nici tensiunea actuală. Această tensiune provine din opoziția popoarelor libere față de planurile comuniștilor.

În legătură cu cea de-a 40-a aniversare a revoluției bolșevice, Hrușciov a reafirmat hotărârea fermă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice „de a lupta până la victoria finală a marxismului în întreaga lume." „O astfel de declarație," a spus președintele Eisenhower în răspunsul său către Bulganin, din 12 ianuarie 1958, „demonstrează fără îndoială cine poartă responsabilitatea pentru *războiul rece*."

Dacă cineva de bună-credință sfătuiește guvernanții cum să acționeze pentru a diminua tensiunea internațională, nu poate să ignore obligația de a determina cine este autorul acestei stări. Responsabilitățile nu sunt împărțite în mod egal între cele două blocuri. Este clar demonstrat că nici Statele Unite, nici Anglia, nici Franța nu țin Europa de Est subjugată. Congresul Internațional al Parlamentarilor, reunit la Geneva în martie 1958, nu a făcut un mare serviciu umanității atunci când s-a adresat tuturor șefilor de stat, cerându-le o întâlnire urgentă pentru a studia modalitățile de reducere a tensiunii internaționale. Forma în care s-a făcut propunerea pare să sugereze că responsabilitatea pentru tensiune revine în mod egal ambelor blocuri, când, în realitate, vina aparține unui singur bloc: imperialismul moscovit. Conform criteriului comunist, există o singură posibilitate ca tensiunea internațională să dispară: capitularea Occidentului. Dacă comuniștii ar deveni stăpâni ai întregii lumi, tensiunea ar dispărea din lipsa unui oponent...

4. A existat vreo schimbare în esența comunismului?

Experții în comunism – cu rare excepții – încearcă să descopere teorii diferite de cele expuse clar în operele fondatorilor săi. Doctrina marxistă nu le este suficientă. Comentatorii ingenioși interpretează unele fenomene superficiale ca semne ale unei „schimbări" în linia generală a comunismului. Specialiștii nu au ezitat, uneori, să acorde certificate de bună purtare sovieticilor, iar proveniența acestor certificate a contribuit în mod semnificativ la inducerea în eroare a opiniei publice și chiar a guvernelor.

„Comunismul nu mai este ceea ce era odinioară", ni s-a spus de nenumărate ori. „Astăzi s-a îndepărtat de principiile de bază din primii ani. La fel ca orice revoluție, a avut o perioadă virulentă, care s-a stins treptat."

În Statele Unite, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a existat o școală politică favorabilă regimului lui Stalin. „Sovieticii," susțineau reprezentanții acestei școli, „au abandonat planurile lor de dominație mondială. Prin desființarea Cominternului, Stalin a rupt legăturile cu Internaționala Comunistă. Liderii actuali ai Uniunii Sovietice se gândesc doar la securitatea Patriei lor. Este posibil să se ajungă la un acord durabil cu Uniunea Sovietică, iar interesul pentru pacea mondială sugerează să nu refuzăm concesiile pe care le consideră necesare pentru propria securitate."

Mai târziu, a apărut o altă teorie. Se spunea că doar Stalin era responsabil pentru politica agresivă a sovieticilor și că succesorii săi încearcă să atenueze regimul de teroare și să elimine toate punctele de dispută cu Occidentul. După evenimentele din Ungaria, entuziasmul Occidentului pentru „liberalismul" lui Hrușciov a scăzut semnificativ. Ce vor spune acum acești „experți" în comunism, după declarațiile făcute de Hrușciov la cea de-a 40-a aniversare a revoluției bolșevice, în care a reafirmat hotărârea partidului de a continua lupta până la victoria finală a comunismului în întreaga lume, utilizând, dacă este necesar, toate mijloacele posibile, inclusiv violența?

5. Profețiile false

După evaluările eronate privind situația Uniunii Sovietice, lumea liberă a trebuit să suporte și profeții false: „Este adevărat că comunismul nu și-a schimbat esența. Dar trebuie să avem răbdare", ne sfătuiesc profeții. „Uniunea Sovietică se va prăbuși din interior. Poporul nu mai poate suporta jugul, iar o gravă criză economică amenință blocul comunist. Datorită superiorității sale industriale, lumea liberă obligă Uniunea Sovietică să mențină un ritm economic accelerat. Sovieticii nu vor putea continua mult timp cursa înarmării în același ritm cu Occidentul. Curând vor ceda. Planul american este genial: să distrugă Rusia Sovietică prin eforturile uriașe la care o obligă."

Acești „specialiști" au uitat un aspect: de la început, comunismul a supraviețuit crizelor interne datorită represiunii brutale și controlului total asupra societății. În plus, strategia lor de propagandă și de război economic continuă să fie eficientă.

Experții în politică internațională care prezic o iminentă dezintegrare a imperiului sovietic au dreptate doar într-un singur aspect: atât în Uniunea Sovietică, cât și în întreaga Europă de Est, există într-adevăr o stare prerăzboinică provocată de regimul de teroare și de sărăcie. Însă aceasta nu este o situație nouă. De la instaurarea comunismului în Rusia, populația a fost ostilă regimului și doar așteaptă momentul potrivit pentru a se răscula și a-l răsturna. Starea prerăzboinică este endemică în Rusia. În țările recent subjugate, situația este chiar mai rea. În fiecare dintre aceste națiuni, o revoluție anticomunistă poate izbucni în orice moment, cu aceeași intensitate ca revoluția din Ungaria.

Germenii revoluționari sunt puternic înrădăcinați în aceste popoare de însuși regimul existent, o lungă serie de crime și orori.

Pentru a evalua situația internă din blocul comunist, nu trebuie să ignorăm un alt fapt: această stare de neliniște revoluționară nu poate evolua într-o mișcare organizată și să devină o amenințare reală pentru regim fără sprijin extern. Astăzi, națiunile din Europa de Est simt că au fost abandonate și privesc cu tristețe cum națiunilor libere le lipsește simțul solidarității europene. Lăsate în voia sorții, aceste popoare subjugate nu mai pot risca din nou să se confrunte cu formidabilul aparat represiv al regimului comunist, doar pentru a constata, după vărsări masive de sânge, că vor fi criticate chiar de cei care ar trebui să le ajute în luptă. Toată lumea își amintește de declarațiile secretarului de stat american, Foster Dulles, după tragicele evenimente din Ungaria: „Presiunea internă din spatele *cortinei de fier* ar putea distruge comunismul, dar guvernul american nu dorește să încurajeze revoltele din spatele *cortinei de fier*". Astfel de declarații au efectul unui duș rece pentru popoarele asuprite.

În domeniul economic, falsitatea profețiilor este și mai evidentă. Nu doar că economia sovietică nu s-a prăbușit, ci are suficiente resurse pentru a oferi ajutoare economice altor țări. Economia sovietică nu cunoaște dificultățile economiilor din lumea liberă. În Uniunea Sovietică nu există opinie publică care să critice politica economică a regimului. Nemulțumirile provocate de salariile mici sunt rezolvate cu mitralierele și cu lagărele de muncă forțată. Conceptul de criză economică nu are sens în Rusia.

Guvernele occidentale sperau, de asemenea, că lupta pentru putere dintre liderii comuniști, după moartea lui Stalin, va schimba situația. Astăzi, o asemenea speculație nu mai are nicio actualitate. Până și cei mai buni cunoscători ai situației din Uniunea Sovietică au fost surprinși de rapiditatea cu care s-a realizat tranziția de la conducerea colectivă la conducerea unică.

6. Hrușciov pregătește lovitura finală

Concentrarea totală a conducerii Uniunii Sovietice în mâinile lui Hrușciov indică începutul unei noi etape în revoluția comunistă. Liderii pregătesc atacul final asupra lumii libere.

Această nouă etapă a început cu lansarea *Sputnik*-ului. Posesia rachetelor intercontinentale permite sovieticilor să paralizeze Statele Unite, singura țară care, printr-un război preventiv, ar fi avut posibilitatea să oprească marșul triumfal al comunismului.

Acum este mai dificil pentru Statele Unite să inițieze un război, deoarece riscul represaliilor asupra propriilor orașe prin bombardamente atomice este foarte mare. Astfel, comuniștii dispun de timpul necesar pentru a-și pregăti forțele pentru lovitura finală.

Nu este vorba de o expediție militară împotriva Occidentului pe care o pregătesc comuniștii. Rămân fideli doctrinei războiului subversiv, pe care o amplifică și o perfecționează în fiecare zi. Într-un discurs ținut la Atlanta, în Statele Unite, pe 20 februarie 1958, ambasadorul american în Spania, John Davis Lodge, a interpretat foarte clar planurile Kremlinului: „Sovieticii au realizat cele mai mari cuceriri ale lor fără război. Este evident că în prezent nu au niciun motiv să pornească un război, dacă pot atinge obiectivele imediate fără el.”

7. Coexistența pașnică

În strategia Kremlinului, „coexistența pașnică” reprezintă intervalul de timp de care comuniștii au nevoie pentru a pregăti ofensiva finală.

Conform planului stabilit de Lenin și reafirmat de Stalin în „Problemele Leninismului”, calea de cucerire a Europei trece prin Asia și Africa. Odată pierdute aceste două continente pentru lumea liberă, Europa Occidentală va cădea ca un fruct copt.

Scopul final al acestei manevre uriașe este izolarea și sufocarea Statelor Unite. „Coexistența pașnică” duce cu siguranță la supremația Uniunii Sovietice în Asia și Africa. Dacă acest lucru se va întâmpla, națiunile din aceste continente nu vor mai avea măcar dilema de a se întreba despre pericolele pe care le pot întâmpina din partea blocului comunist, având în vedere că Occidentul însuși va fi în relații de bună vecinătate cu Moscova.

Comuniștii au nevoie și de acest „compas de așteptare” pentru a-și ajusta economia. Industria sovietică a atins, după cel de-al Doilea Război Mondial, proporții uriașe. Sistemul lor de organizare, bazat pe relații verticale, este depășit de stadiul lor de dezvoltare. Nu este vorba, însă, de o criză economică, ci de o criză a organizării instituțiilor care administrează vastul complex industrial al Rusiei sovietice. Reforma introdusă de Hrușciov, bazată pe gruparea întreprinderilor în entități regionale, încearcă să remedieze deficiențele vechiului sistem, oferind astfel economiei sovietice un nou impuls pentru a putea concura cu economia americană.

În cele din urmă, această etapă de „bună vecinătate” cu occidentalii este necesară pentru comuniști pentru a extirpa din sufletele națiunilor subjugate germenii tendinței de revoltă împotriva dominației comuniste. Revoluția din Ungaria a revelat sovieticilor un climat mental alarmant în țările subjugate. După douăsprezece ani de indoctrinare comunistă, tineretul manifestă o aversiune totală față de ideile marxiste, mai accentuată chiar decât cea a generației mai în vârstă. Repulsia față de marxism s-a extins chiar și în rândul tinerei generații sovietice. În fața unei asemenea rezistențe morale neprevăzute din partea noilor generații, Kremlinul a decis să lanseze o nouă vală de teroare, cu o intensitate ce ar putea depăși chiar și perioada „stalinistă”. În același timp, Kremlinul este preocupat să suprime deficiențele sistemului educațional comunist pentru a transforma cât mai repede indivizii în „roboți” perfecti.

Sub toate aspectele, „coexistența pașnică” nu va fi benefică decât pentru sovietici. Ar fi cel mai bun cadou pe care Occidentul i-l poate face comunismului, dar și ultimul. Etapa următoare va fi capitularea.

8. Anestezierea victimei

„Coexistența pașnică” le oferă, de asemenea, comuniștilor un avantaj psihologic: răspândește în lumea occidentală o falsă senzație de siguranță. Victima nu-și dă seama că este dusă la locul sacrificiului. Întregul climat internațional creat în jurul ei o incită la o stare de liniște interioară și la uitarea pericolului. O reacție de ultim moment din partea națiunilor libere ar însemna cel mai rău lucru pentru comuniști, deoarece ar destrăma toate planurile și proiectele lor.

Pentru a preveni o astfel de eventualitate – în această ultimă fază a operațiunii – este necesar să se trateze cu cel mai mare atenție națiunile destinate să suporte, în viitor, jugul sclaviei. Trebuie cultivată impresia că, în final, toate dificultățile vor fi rezolvate în folosul tuturor. „Și comuniștii

sunt oameni și înțeleg perfect dezastrul pe care l-ar provoca un nou război mondial. Ei preferă și ei un compromis care să nu dăuneze niciuneia dintre părți, decât o distrugere totală sub ploaia de bombe atomice."

Campania destinată să adoarmă opinia publică se desfășoară sub supravegherea aripii occidentale a conspirației comuniste. În acțiunea de a calma atmosfera internațională sunt adesea implicați oameni ilustri care, fie din naivitate, fie din lipsă de informații, contribuie, de asemenea, la realizarea planurilor tenebroase ale comuniștilor.

Lenin însuși sfătuia crearea acestui climat politic seducător: „Înainte de a da lovitura finală Occidentului – spunea el – trebuie mai întâi să-l dezarmăm psihologic." Într-un climat de vagă percepție a pericolului, extinderea dominației comuniste se va realiza într-un mod aproape insesizabil.

Pentru Occident, comuniștii au elaborat o politică „acondiționată", similară cu aerul condiționat din casele moderne, pentru a ascunde gravitatea loviturilor lor. Unul dintre cele mai folosite metode de Moscova pentru a slăbi vigilența popoarelor libere – metodă care, din păcate, dă încă rezultate bune și astăzi – este inundația Occidentului cu declarații pacifiste. Hrușciov, în special, este infatigabil în a repeta aceleași banalități despre frăția între națiuni și despre competiția pașnică în domeniul științei și economiei. Studiate cu atenție, se poate observa că manifestările lui Hrușciov nu includ niciun gând constructiv. După cum spunea Foster Dulles, în conferința sa de presă din 10 ianuarie 1958, „liderii Uniunii Sovietice vorbesc mult despre pace, într-un mod elocvent și pasionat, dar când vine vorba de realizarea unor lucruri constructive pentru pace, nu găsim decât un vid politic."

9. America este vulnerabilă

Până la lansarea *Sputnik*-ului, Statele Unite aveau o poziție destul de confortabilă în cazul unui război eventual. Teritoriul lor național nu era sub amenințarea unor distrugeri masive. Aproape că nici cel mai bun avion nu putea traversa rețeaua de apărare antiaeriană a continentului american. Din punctul de vedere al Statelor Unite, un război mondial nu avea alt caracter decât cel al unei expediții militare. Armatele lor operau departe de teritoriul național, fără pericol pentru viața și bunurile celor din casele lor.

De când sovieticii au demonstrat că posedă rachete intercontinentale, situația s-a schimbat mult. Pentru americani, războiul nu va mai avea doar caracterul unei expediții militare. Teritoriul lor național este acum la îndemâna armelor inamice și poate suferi poate dauna semnificativă

(sursa: Allen W. Dulles: “The Soviet Challenge”, The Department of State Bulletin, March 3, 1958, p. 339.). Rachetele intercontinentale nu pot fi interceptate, se pare, de sistemul actual de protecție antiaeriană al teritoriului american, iar până acum nu există o armă eficientă împotriva acestora. Statele Unite sunt obligate nu doar să își revizuiască strategia militară, ci și să își pună întrebarea dacă noile arme mai permit încă națiunilor să ducă războaie.

10. Politica sinuciderii

Politica occidentală pare să devină, zi după zi, tot mai absurdă. Acest caz halucinant ar putea fi mai degrabă subiectul unei patologii sociale. Nu au mai existat niciodată state puternice, în plin progres militar și economic, care să lucreze pentru propria lor distrugere și să simtă, de asemenea, un adevărat plăcere, un ciudat deliciu, în a se despoia de tot ce reprezintă categoria lor în lume.

Nu trebuie decât să ne amintim pe scurt ce s-a întâmplat în politica mondială de la sfârșitul războiului. La sfârșitul acestuia, Rusia nu putea face niciun efort militar semnificativ, în timp ce Statele Unite erau la apogeul puterii lor. Nu aveau nevoie să facă război, ci doar să transmită un ultimatum pentru ca Rusia să se retragă în interiorul granițelor sale anterioare. Atunci, Rusia se temea de America. America avea calea deschisă pentru dominarea mondială. În loc să profite de acest moment unic pentru a instaura în lume o pace adevărată, Statele Unite i-au oferit lui Stalin toate condițiile pentru ca comunismul să se consolideze pe teritoriul său și apoi să-și extindă influența externă.

De parcă sub impulsul unei blestemății, de atunci încoace, lanțul abandonurilor a continuat fără întrerupere și nu există niciun semn că acestea se vor încheia. Astăzi, perspectivele sunt și mai sumbre. Continentul asiatic este aproape complet invadat de comunism. Cu greu, puterile Occidentului mai rezistă încă în poziții periferice. În Orientul Mijlociu, bariera ridicată de occidentali s-a prăbușit. În Africa și în America de Sud, penetrarea comunistă este din ce în ce mai intensă.

Politica înseamnă previziune și prevenire. Planurile comuniste de a ajunge la dominația lumii nu constituie un secret. De la începutul mișcării lor, comuniștii și-au exprimat deschis intențiile. De când și-au instalat sediul general în Rusia, comunismul a încetat să mai fie doar o doctrină, devenind o amenințare palpabilă pentru întreaga lume. Guvernele statelor libere ar fi trebuit să practice o vigilență continuă față de orice activitate a acestui Nou Stat și să oprească, într-un moment favorabil, chiar prin forță, dorințele de dominație mondială ale acestui grup de conspiratori.

Modul superficial de a trata această problemă a dat naștere rezultatelor pe care le deplângem. La apariția național-socialismului german, democrațiile Occidentului au reacționat prompt, ghidate de un simț acut al pericolului. Fără să aștepte ca Hitler să ajungă la putere, cercuri

influente din Occident deja alertau opinia publică. Cum se poate explica faptul că resorturile vitale ale aceloraşi state nu au funcţionat corespunzător atunci când a fost vorba să se facă faţă comunismului? Un pericol mult mai mare decât cel care a fost lichidat cu încheierea celui de-al Doilea Război Mondial ar fi trebuit să provoace reacţii mult mai puternice. În loc de o mobilizare a tuturor disponibilităţilor umane şi tehnice ale naţiunilor libere pentru a înfrunta comunismul, am asistat la o prăbuşire a forţelor occidentale. Această politică nu poate fi calificată decât drept o politică a sinuciderii.

11. Guvernul mondial

Ca măsură preventivă pentru a evita catastrofa care ameninţă lumea, odată cu implicarea într-un al Treilea Război Mondial, anumite cercuri din Occident au propus crearea unui Guvern Mondial. După apariţia *Sputnik*-ului, ideea a căpătat din nou actualitate în cercurile care caută o soluţie, cu orice preţ, pentru tensiunea tot mai mare dintre cele două blocuri în conflict.

Această formulă este extrem de periculoasă, din cauza aspectelor sale atrăgătoare. Oamenii mai puţin informaţi, care nu sunt obişnuiţi să privească esenţa lucrurilor, pot fi uşor înşelaţi de acest proiect demagogic. Într-adevăr, soluţia Guvernului Mondial pare a fi ideală pentru a elimina teroarea războiului din istorie şi a permite omeniri să intre într-o eră de creaţie şi prosperitate fără precedent. În locul actualelor blocuri ostile, gata să se lupte cu riscul de a distruge întreaga civilizaţie, ar exista un singur organ director, reprezentând interesele întregii colectivităţi umane.

Dar, dacă am investiga cine sunt aceşti „binefăcători ai umanităţii", aceşti deţinători ai remediului universal împotriva tuturor relelor vremurilor noastre, am observa că o mare parte dintre ei sunt persoane şi cercuri de influenţă cu afinităţi comuniste şi, uneori, oameni la serviciul lor. Guvernul mondial apare astfel ca un „alter ego" al conspiraţiei comuniste. Fără a cerceta legăturile dintre comunism şi birourile care promovează această idee, o analiză elementară a realităţilor ajunge la aceeaşi concluzie.

Mişcarea comunistă urmăreşte dominaţia tuturor naţiunilor. Nu există acum niciun indiciu că comunismul ar fi renunţat la aceste planuri. Dimpotrivă, liderii lor nu lasă să treacă nicio ocazie fără să proclame victoria iminentă a comunismului în întreaga lume. Dacă politica sovietică nu a cunoscut modificări importante, ce alt înţeles ar putea avea pentru comunişti un Guvern Mondial, dacă nu să fie propriul lor guvern de dominaţie mondială? Dacă ei nu renunţă la scopurile lor, aceasta înseamnă că ceilalţi trebuie să renunţe la libertatea lor, pentru ca comuniştii să poată intra în această combinaţie.

Dacă comuniştii ar accepta să se supună autorităţii unui Guvern Mondial, cel mai probabil că acest guvern nu ar fi altceva decât un instrument al puterii lor. Guvernul Mondial ar fi atunci format din comuniştii de la Moscova, la care s-ar adăuga comuniştii din Occident, mascaţi sub forma unor reprezentanţi ai lumii libere. Guvernul Mondial nu ar fi decât sinteza celor două aripi ale conspiraţiei comuniste: cea din Est şi cea din Vest.

Cucerirea Occidentului de către comuniști, sub forma unui Guvern Mondial, ar fi realizată treptat. Când națiunile vor conștientiza că au căzut în capcană, va fi prea târziu pentru a se salva. În loc de pacea și fericirea promisă odată cu constituirea Guvernului Mondial, popoarele vor da peste tot cu agenții NKVD-ului. Orice încercare de a restaura suveranitatea națională a statelor va fi înăbușită în sânge de poliția Guvernului Mondial. Apărătorii drepturilor și libertății vor fi considerați trădători ai păcii universale și exterminați fără milă.

12. Strategia globală

Sentimentul de apropiere a colapsului lumii libere a găsit ecou în multe suflete. Conceptul de „deplasare spre stânga" al umanității a fost acceptat ca o fatalitate. „Nu există posibilități de a lupta împotriva acestei evoluții," afirmă chiar și oamenii de bună credință. „Rezistența va întârzia avansul comunismului, dar nu va împiedica succesul final."

Această judecată asupra situației actuale a lumii este sugerată națiunilor libere chiar de comuniști, pentru a le face să îndoiască de puterea lor și de destinul lor. Astfel de afirmații descurajante provin în special din cercuri intelectuale cu afinități comuniste. Veninul pesimismului este adesea prezentat sub forma unor formule erudite, învăluite în subtilități dialectice, astfel încât nu este întotdeauna ușor de descoperit caracterul nociv al acestor afirmații.

Istoria lumii nu este supusă unui determinism rigid. Nu există niciun imperativ istoric care să dicteze victoria comunismului. Voința conspiratorilor comuniști – doar câteva zeci de mii de oameni în întreaga lume – nu poate fi mai puternică decât voința națiunilor de a-și apăra dreptul la o viață liberă. Comparația demonstrează superioritatea națiunilor libere.

Inferioritatea lumii libere nu constă în altceva decât în faptul că anti-comuniștii nu sunt conștienți de propria lor putere. Ei nu acționează într-un mod sistematic și organizat. Se împotmolesc adesea în confuzii și, din cauza unor manevre false, se prejudiciază reciproc, favorizând astfel și inamicii.

Comunismul a conceput o strategie în care sunt integrate până și cele mai mici detalii ale acțiunii sale, lucru ce nu s-a întâmplat niciodată cu partea cealaltă. În fața agresiunilor sovietice, guvernele din Occident au răspuns cu improvizații. Până acum, acestea s-au limitat la intervenții izolate, fără să cuprindă întreaga câmp de luptă. Lupta lor incoerentă nu poate duce decât la rezultate precare și, în cele din urmă, la înfrângere. Corresponsdenții din ziare afirmă că Washingtonul este în prezent capitala cea mai îngrijorată din lume. Manifestațiile ostile față de vicepreședintele Nixon din America de Sud au stârnit o mare neliniște la Casa Albă, la fel ca și evenimentele din Franța, Algeria, Liban și lansarea celui de-al treilea *Sputnik*. Conducătorii americani se întreabă: Cum am ajuns în această situație, încât, în câteva luni, prestigiul american

să sufere o scădere atât de abruptă? Pot fi găsite multe erori pentru a explica lanțul de eșecuri din politica externă americană în ultimii ani, dar, în esență, toate aceste erori au o singură cauză: absența unei politici bazate pe o strategie globală.

Pentru a elabora o strategie, trebuie mai întâi luată decizia fermă de a aborda inamicii. Cei mai absurzi din întreaga situație a Occidentului sunt tocmai aceia care nu au această decizie. Premisele luptei anti-comuniste sunt acceptate în mod unanim în Occident. Comunismul nu mai reprezintă un enigma pentru nimeni. Banditele au fost deja identificate. Totuși, în pofida faptului că premizele sunt clare și indiscutabile, lumea liberă nu trage concluzia logică impusă de rațiune: că pericolul comunist nu poate fi eliminat nici prin persuasiune, nici prin negocieri sau conferințe, nici prin înarmare, nici prin ajutoare economice, ci mai presus de toate printr-o voință fermă de a-l combate. Odată luată această decizie, concluzia logică impune coordonarea mijloacelor de acțiune. Haosul existent în gândirea politică a Occidentului nu este decât rezultatul indeciziei care îi tulbură pe conducătorii săi. Datoria crucială a occidentalilor acum este să își determine obiectivele față de comunism. Acceptă ei supremația acestuia sau se decid să îl combată până la capăt? Nu există o cale de mijloc. Odată decisă mobilizarea totală a Occidentului împotriva comunismului, situația câmpului de bătălie se clarifică complet. Tot ce s-a întâmplat în sectoare izolate se integrează într-o viziune globală a luptei.

Astăzi, conducătorii politici ai lumii libere nu mai pot invoca scuzele ignoranței, așa cum s-a întâmplat la Teheran și Yalta, pentru a-și justifica greșelile. Acum timpul apasă, iar fiecare moment pierdut poate fi fatal. Securitatea lumii libere a ajuns la nivelul de alertă. Marea decizie nu mai poate fi amânată. Comunismul trebuie atacat cu energie și îndrăzneală.

13. Eșecul politicii defensive

În momentul în care actele repetate de agresiune ale sovieticilor au obligat Statele Unite să-și precizeze atitudinea față de Rusia sovietică, americanii au adoptat o politică externă defensivă. Semnalul noii politici a fost dat de președintele Truman, pe 12 martie 1947, când a luat faimoasa decizie de a oferi asistență militară Greciei și Turciei. Politica de „contenție” a obținut câteva succese. A salvat aceste țări și, de asemenea, a condus la crearea Alianței Atlantice, în care a împiedicat extinderea comunismului în Europa de Vest. Dar în aceeași perioadă, s-a permis căderea Chinei sub dominația comunistă. Pierderea Chinei are o importanță atât de mare în cadrul relațiilor dintre Est și Vest, încât nu se poate compensa cu succesele din Europa. Astfel, bilanțul politicii de „contenție” este negativ.

În fața acestui fapt, doctrina Truman nu a fost aplicată consecvent în toate punctele unde s-au produs presiuni comuniste. În ceea ce privește China, doctrina Truman a fost abandonată, iar rezultatul a fost nefavorabil, întrucât acest mare stat a fost absorbit de imperiul comunist.

Odată cu urcarea la putere a republicanilor, declinul politicii externe a Statelor Unite s-a accentuat. Nu ne referim la programul politic enunțat de republicani în campania electorală din vara anului 1952, în care promiteau chiar și eliberarea țărilor din Estul Europei — program care nu a fost respectat —, ci la dezvoltarea reală a politicii externe. Guvernul republican a continuat să aplice aceeași politică defensivă, dar cu circumstanțe agravate: de la politica de „contenție" s-a trecut la cea de „abandon". „Abandonul" însemna o politică de retragere din fața inamicilor, lăsând o distanță între cei doi adversari presupusi și creând „pământul nimănui". Doctrina președintelui Eisenhower poate fi rezumată astfel: de fiecare dată când apare o presiune sovietică, trebuie găsită modalitatea de a nu extinde conflictul, pentru a evita pericolul unui nou război mondial. În interesul păcii, trebuie să se ajungă la soluții de compromis, chiar și prin cedarea unor teritorii în fața sovieticilor. Un „abandon" s-a realizat în Coreea, un altul în Indochina. În ambele cazuri, focarele de război au fost stinse cu prețul concesiilor făcute de occidentali.

Comuniștii profită de voința de conciliere a președintelui Statelor Unite pentru a obține continuu avantaje. Metoda lor pentru a le obține este simplă: pătrund într-un anumit punct din lumea liberă; occidentalii se agită și, uneori, ajung chiar să apuce armele. Dar, la final, lucrurile se rezolvă astfel încât cei care beneficiază sunt întotdeauna sovieticii. Un front se închide pentru ca altul să se deschidă mai târziu.

De fiecare dată când au ajuns la un acord cu Occidentul, sovieticii au ieșit cu un profit considerabil. Secretarul de stat american, Foster Dulles, are multă experiență în acest sens. După cum a mărturisit el însuși, a petrecut un an și jumătate negociind și participând la conferințe cu sovieticii. Dulles a ajuns la concluzia că Kremlinul nu dorește acorduri de „avantaj reciproc", ci doar acorduri care să fie exclusiv favorabile Moscovei.

Penetrarea comunistă mai recentă s-a realizat în Orientul Mijlociu. Dacă doctrina Truman ar fi fost valabilă, americanii ar fi trebuit să împiedice accesul Rusiei sovietice în această zonă. „Doctrina Eisenhower" nu a avut niciun succes în a restabili echilibrul. Acum, americanii caută și în Orientul Mijlociu o soluție de „abandon". În fiecare zi, par tot mai înclinați să recunoască prezența sovietică în această regiune ca pe un fapt împlinit și să se acomodeze cu coexistarea. Astfel, sub administrația lui Eisenhower, linia de demarcație a lumii libere a fost de mai multe ori alterată și depășită: în Indochina, India, Ceylon, Indonezia, Orientul Mijlociu etc.

Fără îndoială, politica defensivă a adus și anumite rezultate. Dar acestea au fost în mod strict accidentale. Este ceva asemănător cu un medicament care reușește să amâne dezvoltarea bolii, dar nu o vindecă. Pentru a-și salva viața, bolnavul trebuie să accepte riscurile unei operații. Operația de care Occidentul are nevoie este aceea de a trece de la defensivă la ofensivă în lupta împotriva comunismului. Abandonând politica timidă și incoerentă care a cauzat atâtea pierderi care ar fi putut fi evitate, trebuie să trecem la o politică cu orizonturi largi. Nicio război nu a fost câștigat vreodată fără a ieși din tranșee. Actualul sistem defensiv al lumii libere este condamnat la colaps dacă nu va fi însoțit de un dispozitiv ofensiv. Dacă națiunile libere doresc să

supraviețuiască acestei perioade tulburi, nu este suficient să prevină noi cuceriri ale comuniștilor. Ele trebuie să întreprindă orice este necesar pentru a recuceri pozițiile pierdute, atât în timpul războiului, cât și după terminarea acestuia.

14. La ce folosește înarmarea?

Preocupat și îngrijorat de progresele științifice și tehnice ale industriei sovietice, Occidentul respiră ușurat atunci când citește în ziarele sumele astronomice prevăzute în bugetul Statelor Unite pentru planul de reînsăvârșire. Totalul bugetului militar solicitat de președintele Eisenhower pentru exercițiul 1958-1959 se ridică la mai mult de 40.000.000.000 de dolari. Cheltuielile celorlalți membri ai Alianței Atlantice sunt, de asemenea, impresionante.

Dar, în timp ce președintele Eisenhower solicită extinderea programului de înarmare, el transmite, în scris, garanții către fostul prim-ministru al Uniunii Sovietice, Bulganin, subliniind că: „Statele Unite nu vor sprijini niciodată nicio acțiune agresivă dusă de o organizație de apărare colectivă sau de un membru al acestora.” Stataliștii responsabili ai Statelor Unite au declarat de mai multe ori că țara lor nu se înarmează pentru a plănui un război, ci pentru a descuraja presupusul adversar să încerce o agresiune. Uniunea Sovietică trebuie să știe că va suferi represalii tremurătoare dacă îndrăznește să atace unul dintre membrii comunității națiunilor libere. Scopul înarmării este de a crea forțele necesare pentru a arăta comuniștilor că „agresiunea nu plătește”.

Deși pare înțeleaptă poziția Occidentului, aceasta prezintă, totuși, un mare dezavantaj: pentru a intra în război, americanii așteaptă să primească primul lovit. Dar sovieticii nu vor da acest primul lovit. În asemenea circumstanțe, americanii vor vedea întotdeauna ratată oportunitatea de a începe un război. De ce ar risca comuniștii un război dacă au posibilitatea de a cuceri lumea „mai confortabil”? Conducând cu pricepere și perseverență „războiul rece”, sovieticii obțin ceea ce doar ar fi putut obține printr-o victorie într-un război: dominația lumii. Președintele Eisenhower a avertizat națiunea americană cu privire la pericolul pe care îl reprezintă „războiul rece”: „Comuniștii sunt împiedicați să înceapă o aventură militară din cauza forțelor defensive pe care noi și aliații noștri le-am construit. Acum ei urmăresc, prin penetrarea economică și subversiune, să-și atingă scopurile de expansiune continuă.” (sursa: The Department of State Bulletin, January 27, 1958, p. 123.)

15. Ajutorul economic

Lumea liberă este speriată de ofensiva economică declanșată de Uniunea Sovietică în Asia, Africa și America de Sud. Până la sfârșitul anului 1957, acordurile de ajutor economic ale Uniunii Sovietice pentru țările mai puțin dezvoltate se ridicau la suma de 1,9 miliarde de dolari. Conform celor mai recente informații, blocul comunist a rezervat 3.000 milioane de dolari din fondurile sale de rezervă pentru a fi investite în străinătate în perioada 1958-1959. În același timp, prin ajutorul economic acordat țărilor din Asia și Africa – spune Willis C. Armstrong, directorul Biroului Resurselor Internaționale – „sovieticii au lansat o propagandă și o campanie psihologică destinată să laude eforturile comuniștilor și să discrediteze realizările Occidentului, susținând că doar Uniunea Sovietică este interesată să-și extindă comerțul și ajutorul, iar Occidentul doar încearcă să obțină dominația capitalistă și cucerirea sau protecția piețelor."

Declarând război Statelor Unite pe câmpul producției și comerțului, Hrușciov a premeditat cu grijă lovitura. Nu este vorba despre un „bluff". Spre deosebire de aprecierile optimiste ale Occidentului, competiția dintre sovietici și americani are multe șanse de a se încheia cu o înfrângere a economiei libere. Odată ce producția sovietică a atins un nivel semnificativ și își poate susține atât nevoile de apărare, cât și investițiile economice externe, capitalismul trebuie să recunoască acest risc tot mai mare în fața economiei comuniste.

16. Anticolonialismul și America

Uniunea Sovietică a fost întotdeauna interesată să se folosească de mișcările anticoloniale din Asia, Africa și America Latină pentru a-și extinde influența. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Moscova a acordat o atenție deosebită problemelor legate de decolonizare, promovând o ideologie anticolonială care a fost adoptată de multe state proaspăt independente. Scopul acestui sprijin era evident: să înlocuiască vechile puteri coloniale, cum ar fi Franța, Marea Britanie și Olanda, cu un regim favorabil Uniunii Sovietice. În mod paradoxal, în timp ce Uniunea Sovietică se prezenta ca un apărător al statelor noi, eliberate de sub jugul colonial, totodată folosea aceleași metode de subjugare și dominație asupra statelor pe care le controla.

În schimb, politica americană față de mișcările anticoloniale nu a fost clar definită și a fost adesea incoerentă. Statele Unite au condamnat colonizarea și au sprijinit, în principiu, independența națională a țărilor din Asia și Africa. Cu toate acestea, SUA au fost prea deslegate de interesele economice și geopolitice pentru a acționa ferm în sprijinul statelor anticoloniale. În multe cazuri, America a colaborat cu puterile coloniale pentru a proteja propriile sale interese economice și pentru a contracara influența Uniunii Sovietice în regiunile strategice.

Deși în multe colțuri ale lumii, regimurile de stânga s-au întors spre Moscova pentru ajutor, nu este mai puțin adevărat că aceste mișcări au fost sprijinite, în multe cazuri, de intelectuali și lideri ai mișcărilor de eliberare națională din țările dezvoltate, în special din Franța, Marea Britanie și chiar din Statele Unite. Această ambiguitate a permis, în anumite situații, ca Uniunea Sovietică să câștige teren în fața Occidentului, prezentându-se ca o alternativă reală la „imperialismul capitalist".

În fața acestei ofensive, Occidentul ar trebui să aibă o politică clară și coerentă, care să sprijine națiunile tinere în procesul lor de dezvoltare, fără a le lăsa să devină victime ale manipulărilor politice.

17. Mai există creștini în Occident?

Una dintre marile tragedii ale lumii occidentale este faptul că multe dintre națiunile sale au renunțat la moștenirea lor spirituală. În loc să rămână fideli principiilor creștine care au fost fundamentul civilizației lor, multe dintre națiunile din lumea liberă au adoptat valori relativiste și materialiste, care nu mai pot oferi o apărare solidă împotriva avansului comunist. Multe dintre guvernele Occidentului au abandonat în mod deliberat orice angajament față de credințele și tradițiile religioase, susținând în schimb o politică bazată pe rațiuni economice și politice.

Acest abandon a făcut Occidentul vulnerabil în fața subversiunii ideologice comuniste. Într-o lume în care valorile spirituale și morale erau cele care susțineau libertatea și democrația, războiul ideologic dus de comunism s-a concentrat pe răsturnarea acestora, înlocuindu-le cu o viziune materialistă și ateistă. Această invazie ideologică a fost subminată de fragilitatea spirituală a Occidentului. Dacă nu se va întoarce la propriile rădăcini, lumea liberă va deveni din ce în ce mai vulnerabilă la atacurile ideologice ale comunismului.

18. Teroarea atomică

De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, amenințarea unui război nuclear a fost una dintre cele mai mari surse de teroare la nivel global. Însă, spre deosebire de ceea ce s-ar fi putut anticipa, acest pericol nu a dus la un război deschis între marile puteri. În schimb, războiul rece s-a transformat într-o luptă ideologică, în care fiecare parte încerca să câștige prin înarmare și

diseminare ideologică, fără a ajunge însă la un conflict deschis. Chiar și în fața unui război nuclear devastator, ambele părți au preferat să rămână în umbra unei confruntări directe.

Totuși, acest echilibru de teroare a fost extrem de fragil. Chiar dacă un război nuclear total nu s-a declanșat, tensiunile între marile puteri au continuat să fie o amenințare constantă. Fiecare moment de intensificare a crizei a fost o reamintire a potențialului distructiv al războiului nuclear. În acest context, strategia globală a fost dominată de o politică de descurajare, în care orice confruntare directă era evitată pentru a preveni distrugerea totală a civilizației.

19. Neutralizarea Europei

De-a lungul decadelor de după al Doilea Război Mondial, Europa a fost treptat neutralizată, din punct de vedere economic și militar, față de amenințarea sovietică. Deși era un bastion al lumii libere, Europa s-a confruntat cu o lipsă de voință politică și economică de a-și asuma o apărare proprie eficientă. Politica de reconstrucție economică și încurajarea cooperării regionale au fost doar paliative temporare. Totodată, prețul economic al păcii nu a fost suficient pentru a contracara presiunile externe.

Europa a ajuns să fie tot mai dependentă de Statele Unite pentru securitatea sa, iar acest lucru a dus la o erodare treptată a capacității sale de a acționa ca un lider global independent. Această dependență față de alte puteri a făcut ca Europa să devină un teren de bătălie geopolitică, în care interesele marii puteri americane și ale Uniunii Sovietice au devenit adesea punctul central al deciziilor politice europene. Astfel, în loc să rămână un simbol al independenței politice și economice, Europa s-a transformat într-o piesă de pe tabla de șah a geopoliticii internaționale.

20. Farsa „războiului rece”

În fața acestei amenințări, mulți dintre liderii lumii libere au adoptat o politică de compromis și coexistență cu Uniunea Sovietică, mai mult sau mai puțin conștient de pericolele reale. În loc să adopte o politică de confruntare totală, așa cum ar fi fost necesar, Occidentul a continuat să rămână în „farsa războiului rece”, o stare în care nu se vorbea deschis despre pericolele reale, iar retorica apărătoare a libertății și democrației a fost, adesea, folosită doar pentru a acoperi o realitate mult mai complexă și mai periculoasă. Comunismul nu a fost niciodată o simplă doctrină politică: el a fost o formă de război psihologic continuu, în care fiecare gest al Occidentului era analizat și exploatat pentru a avansa strategia de cucerire globală.

21. Pacea totală

Comuniștii nu caută o „pace totală” în sensul pe care îl înțeleg națiunile libere. Ei nu au niciun interes în a crea o eră de bunăstare universală și stabilitate. „Pacea totală” este doar un instrument prin care comuniștii doresc să-și extindă influența și să slăbească orice rezistență din partea statelor libere. Pacea, în viziunea comunistă, nu înseamnă absența războiului, ci subjugarea completă a națiunilor care nu au acceptat încă dictatura sovietică.

Comuniștii știu că războiul deschis ar duce la un dezastru total, dar nu ezită să folosească toate formele de război subversiv, economic, psihologic și ideologic pentru a-și atinge scopurile. De la războiul rece la războiul cultural și al resurselor, Uniunea Sovietică caută să erodeze puterea lumii libere prin orice mijloace disponibile. În fața acestei amenințări, pacea nu poate fi un obiectiv în sine, ci doar un pretext pentru înfrângerea completă a inamicilor ideologici ai comunismului.

Lumea liberă nu poate accepta o astfel de „pace”, care presupune subjugarea tuturor națiunilor sub un regim totalitar. Nu trebuie să cădem în capcana unei „coexistențe pașnice” care ar duce la un compromis cu valorile fundamentale ale libertății și democrației. Singura pace reală pentru națiunile libere este aceea care le garantează suveranitatea, independența și dreptul de a trăi sub propriile legi și tradiții, nu sub legea unui regim dictatorial.

22. Ofensiva în „războiul rece”

Pentru a înfrunta pericolele actuale, lumea liberă trebuie să treacă la ofensivă. Este timpul să se termine cu politica defensivă și cu compromisurile. Occidentul trebuie să se angajeze într-un „război rece” total, un război care presupune nu doar protejarea granițelor și a influențelor existente, ci și extinderea acestor influențe pentru a combate răspândirea ideologiei comuniste.

Aceasta nu înseamnă, neapărat, un conflict militar deschis, ci o mobilizare globală de resurse economice, politice, culturale și ideologice. Trebuie să luptăm pe toate fronturile: pe frontul economic, pe frontul educațional și cultural, pe frontul politic și pe frontul militar. În loc să apărăm doar ceea ce este deja al nostru, trebuie să înaintăm pe terenurile care au fost deja contaminate de ideologia comunistă. Trebuie să combatem expansiunea comunistă în toate colțurile lumii, să sprijinim mișcările de eliberare din statele aflate sub dominația sovietică și să restabilim o ordine internațională bazată pe libertate și democrație.

23. Obiective și mijloace

Pentru ca această ofensivă să aibă succes, trebuie să avem un set clar de obiective. În primul rând, trebuie să ne concentrăm pe protejarea și întărirea țărilor care sunt deja libere. Asta presupune nu doar sprijin economic și militar, ci și un angajament ferm de a proteja aceste națiuni de orice agresiune sovietică.

În al doilea rând, trebuie să sprijinim mișcările de rezistență în țările aflate sub controlul sovietic. Aceste mișcări pot fi interne sau externe, dar toate trebuie să fie susținute prin resurse și prin activități subversive care să destabilizeze regimurile comuniste.

În al treilea rând, trebuie să întărim alianțele și să formăm noi alianțe internaționale. O alianță globală a statelor libere, unite nu doar de interese economice, ci și de valori comune, este esențială pentru înfrângerea comunismului. Aceasta trebuie să fie o alianță în care fiecare națiune să contribuie cu ceea ce are mai bun, fie că este vorba despre resurse economice, experiență militară, sau cunoștințe tehnologice.

Mijloacele prin care această ofensivă trebuie să se realizeze sunt multiple și complexe: ajutorul economic, mobilizarea resurselor pentru dezvoltarea infrastructurii, construirea unor armate eficiente și bine echipate, dar și crearea unui front ideologic global. În paralel, trebuie să intensificăm lupta împotriva propagandei comuniste și să promovăm o viziune pozitivă asupra libertății, democrației și drepturilor omului.

24. Centrul de greutate al bătăliei

Centrul de greutate al bătăliei nu este numai în armatele care se află în tranșee sau în strategia nucleară, ci în minți și inimile oamenilor. Dacă reușim să câștigăm această bătălie ideologică, vom putea înfrunta orice atac fizic al adversarului. Propaganda comunistă s-a dovedit a fi extrem de eficientă, dar dacă reușim să arătăm lumii întregi adevărata față a regimurilor totalitare, dacă reușim să răspândim adevărul despre sistemele de opresiune, vom înfrunta inamicii la nivelul lor cel mai vulnerabil.

În acest sens, este esențial să avem o viziune globală a bătăliei ideologice. Trebuie să înțelegem că nu există o linie de demarcație strictă între „războiul rece” și „războiul ideologic”. Dacă înfrângem comunismul în planul ideilor, vom avea o șansă mult mai mare de a-l înfrunta și în planul militar.

25. Conferință la nivel înalt

Deși războiul rece a fost considerat, de multe ori, o confruntare rece și fără speranță, aceasta nu înseamnă că nu există loc pentru negocieri. Totuși, aceste negocieri nu trebuie să fie între națiuni care se află pe aceleași poziții ideologice. Negocierile trebuie să aibă loc doar între națiunile libere și regimurile totalitare, și trebuie să aibă în vedere doar interesele lumii libere. Trebuie să recunoaștem că negocierile nu trebuie să fie un act de capitulare, ci un instrument pentru a slăbi puterea sovietică și pentru a obține concesii importante care să ajute la protejarea statelor libere.

26. Responsabilitatea marilor puteri

Marile puteri trebuie să înțeleagă că responsabilitatea lor nu se limitează doar la propria lor securitate națională, ci la securitatea întregii lumi libere. Astfel, politica marilor puteri nu trebuie să fie ghidată doar de interesele lor naționale imediate, ci de un angajament global față de libertatea și democrația internațională. Fiecare decizie importantă trebuie să fie luată având în vedere efectele sale asupra echilibrului global de putere și asupra stabilității națiunilor libere.

27. Ordinea internațională

În fața agresiunii comuniste, este esențial ca ordinea internațională să fie apărată și, acolo unde este necesar, restabilită. Aceasta presupune nu doar consolidarea alianțelor existente, ci și dezvoltarea unor structuri internaționale care să sprijine direct națiunile libere. În acest sens, organizațiile internaționale, cum ar fi Națiunile Unite, trebuie să își asume un rol mai activ în protejarea ordinii internaționale și a drepturilor omului.

28. Pacea Antihristului

În final, trebuie să înțelegem că nu există o „pace” reală în comunism, deoarece comunismul este antiteza libertății și democrației. Orice „pace” cu regimurile comuniste înseamnă subjugarea națiunilor și pierderea celor mai fundamentale drepturi ale omului. Așadar, adevărata pace va veni doar atunci când vom înfrunta și vom înfrânge aceste regimuri totalitare, restabilind ordinea liberă în întreaga lume.